

РЕШЕНИЕ

№ 115

гр. София, 10.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 10.09.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11432** по описа за **2020** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на адв. Д. С., като пълномощник на **ЧАСТНО СРЕДНО УЧИЛИЩЕ ПО ИЗКУСТВА И ЧУЖДИ ЕЗИЦИ** [фирма], ЕИК[ЕИК], срещу **РЕШЕНИЕ** от 29.09.2020г. на **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД**, Наказателно отделение, 116^{-ти} състав, по н.а.х. дело №18337/2019г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалваното съдебно решение, като постановено в нарушение на материалния закон и на процесуалния закон. Твърди, че е налице несъответствие между посочената в Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) дата на извършване на нарушението и тази, указана в Наказателното постановление (НП), което определя като допуснато нарушение на чл.43, т.4 във вр. с чл.57, ал.1, т.5 ЗАНН. Поддържа, че датата на извършване на нарушението не може да се извежда по тълкувателен път и че не е предвидена възможност за саниране на допуснатото нарушение чрез поправка на техническа грешка в същественият реквизити на НП. Твърди също, че не става ясно кога според наказващия орган е датата на възникване на гражданското правоотношение, както и че има разминаване относно личността на изпълнителя по договора. За неправилен намира извода на решаващия състав на съда, че е налице нарушение на трудовото

законодателство. Според касатора, съдът не е отчетел, че гражданските отношения също се характеризират с възмездност в отношенията между страните, място и време на изпълнение на престацията и възможна периодичност на заплащане на възнаграждението, според характера на предоставената услуга. Посочва аргументи за това, че в конкретния случай не е налице нито един от елементите на трудово правоотношение. Прави искане да бъде отменено обжалваното съдебно Решение и вместо него по същество на спора да бъде отменено НП № 22-006162/28.10.2019г., издадено от директора на Дирекция „Инспекция по труда“ - [населено място]. Претендира да му бъдат присъдени разноски.

Ответникът – ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ – [населено място] (ДИТ), оспорва жалбата. Чрез процесуалния си представител юрк. Х. поддържа, че обжалваното съдебно Решение е правилно и не са налице сочените касационни основания за отмяна. Претендира за разноски.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор Ю. от Софийска градска прокуратура (СГП), дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното: Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество – НЕОСНОВАТЕЛНА.

С НП № 22-006162/28.10.2019г., на основание чл. 416, ал. 5 във връзка с чл.414, ал.3 от Кодекса на труда (КТ), на Частно средно училище по изкуства и чужди езици [фирма] (ЧСУИЧЕ „Артис“) е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 3 000 (три хиляди) лева за това, че при извършена на 11.06.2019г. проверка по спазване на трудовото законодателство от служители на ДИТ, е установено, че дружеството, в качеството му на работодател, не е уредило като трудови отношенията по предоставяне на работна сила от И. Х. О., като не е сключило с последната трудов договор в писмена форма, с което е нарушило разпоредбата на чл. 62, ал. 1 във вр. с чл. 1, ал. 2 КТ.

С процесния съдебен акт е ИЗМЕНЕНО НП №22-006162/28.10.2019г., като е намалено наложеното административно наказание „имуществена санкция“ от 3000 (три хиляди) на 1500 (хиляда и петстотин) лева.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл. 47, ал. 2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН, който е бил предявен на нарушителя. При издаване на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компроментират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП са описани нарушението и обстоятелствата при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че касаторът ЧСУИЧЕ „Артис“, в качеството му на работодател, е извършило вмененото му нарушение по чл.62, ал.1 във вр. с чл.1, ал.2 КТ, във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност. Решаващият състав е приел обаче, че по делото няма данни касаторът да е извършил и други нарушения на трудовото законодателство, установени с влезли в сила НП, и липсват аргументи относно размера на наложеното административно наказание над определения в закона минимум.

Настоящият решаващ състав намира за неоснователни възраженията на касатора, че при постановяване на обжалваното съдебно решение са допуснати нарушения на процесуалния и на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 62, ал. 1 КТ трудовият договор се сключва в писмена форма, а по аргумент на чл. 1, ал. 2 КТ отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само като трудови правоотношения. От друга страна, съгласно § 1, т. 1 от ДР на КТ „работодател” е всяко физическо лице, юридическо лице или негово поделение, както и всяко друго организационно и икономически обособено образувание (предприятие, учреждение, организация, кооперация, стопанство, заведение, домакинство, дружество и други подобни), което самостоятелно наема работници или служители по трудово правоотношение, включително за извършване на надомна работа.

В процесния случай е безспорно доказано, че към датите на извършване на проверките – 11.06.2019 г., 18.06.2019 г. и 11.07.2019 г., И. О. не е имала сключен трудов договор с касатора ЧСУИЧЕ [фирма], в качеството му на работодател. Това обстоятелството не е спорно по делото. Вместо трудов договор обаче, между дружеството и работника е бил налице граждански такъв. Спорен е въпросът дали характерът на сключения между страните договор е граждански или трудът, престиран от И. О. за дружеството разкрива белезите на труд, който следва да се осъществи по трудово правоотношение.

Съществените елементи от съдържанието на трудовия договор са посочени в чл.66 КТ. Решаващо значение за определяне характера на договора като трудов или граждански има естеството на осъществяваната дейност. И при трудовия договор и при договора за изработка едната страна се задължава да положи труд срещу възнаграждение. При трудовия договор се дължи работна сила в рамките на определено работно време за изпълнение на определена трайно осъществявана работа, каквато в случая е изпълнявала И. О.. По гражданския договор се дължи т.нар. овеществен труд – постигане на определен резултат. При трудовия договор работникът се намира в зависимост и подчиненост на работодателя – на установен трудов ред и трудова дисциплина.

В случая, са налице основните елементи на трудовото правоотношение, както и присъщата му зависимост на работник от работодател, което се установява от документите, приложени към делото. По отношение на работното време, видно от приложените графици, трудът е полаган системно и по предварително установени часове, с които преподавателят се е съобразявал. Мястото на полагане на труда е в ЧСУИЧЕ „Артис“ - часовете по информационни и дигитални технологии са се провеждали в сградата му. Преподавателите в действителност са поставени в даден вид зависимост по отношение на избора си на работно време - нужно е да се съобразят с изискванията на директора на училището. Т.е. преподавателят не е бил свободен в избора си на учебен метод за провеждане на часовете, както и в избора си на дни, в които да ги провежда. Налице е йерархическа зависимост на преподавателя спрямо юридическото лице, с елементи на установен трудов ред и трудова дисциплина. Освен това е установена и ритмична периодичност на заплащане - „до 10-то число на месеца, следващ месеца на изпълнение“, докато при договора за изработка, регламентиран в Закона за задълженията и договорите (ЗЗД), ако нищо не е уговорено, възнаграждението се дължи при предаване на работата на възложителя. Обикновено при този вид облигационни договори действието им се прекратява с изпълнение на

възложената работа, като по принцип липсва повторяемост при осъществяването му. Така представеният по делото граждански договор - с оглед на уговореното в него, има белезите на трудов такъв и прикрива съществуващо трудово правоотношение. С договора е уговорена типична трудова функция на изпълнителя в условията на продължителност, непрекъснатост и повторяемост при осъществяването ѝ, на едно и също работно място и заплащане на възнаграждение.

Предвид анализа на всички представени по делото писмени доказателства, съдът намира, че характерът на правоотношението между И. О. и ЧСУИЧЕ „Артис“ е трудов. Поради това, липсата на трудов договор води до нарушение на правилата на КТ. Следователно правилно е била ангажирана административнонаказателната отговорност на дружеството-касатор.

Неоснователни са възраженията на оспорващия по отношение датата на извършване на нарушението. Настоящата съдебна инстанция намира, че в конкретния случай е ясна датата (и по-скоро годината) на извършване на нарушението. Безспорно е, че в обстоятелствената част на АУАН, като дата на извършване на нарушението е посочено 01.10.2018 г. а в НП – 01.10.2019 г. Видно от приложения по делото Протокол от извършена проверка, същата е осъществена на 11.06.2019г., а АУАН е съставен на 11.07.2019г., следователно не е възможно нарушението да е извършено на дата следваща датата на извършване на проверката и датата на съставяне на АУАН. Еднократно изписаната в текстовата част на НП дата на извършване на нарушението 01.10.2019г., съдът възприема като допусната техническа грешка, която не е засегнала правото на защита на наказаното лице и не е ограничила възможността му да разбере точната дата на нарушението. В същото време, в АУАН е посочена правилно датата на извършване на нарушението - 01.10.2018г., което се установява от всички доказателства по делото. Следователно, няма неяснота или противоречие между изложеното в АУАН и в НП от една страна и доказателствата по делото, от друга, досежно датата на извършване на нарушението - 01.10.2018г. Всъщност погрешно е посочена в НП единствено годината, но не и датата на извършване на нарушението. Предвид обаче еднозначното и категорично установяване, включително според възприетата от районния съд фактическа обстановка, че гражданският договор е сключен на 01.10.2018г., което несъмнено е било известно и на касатора, с оглед положения подпис върху него, настоящият състав приема, че не е допуснато съществено процесуално нарушение, тъй като не е било накърнено правото на защита на лицето и същото е било изначално и изцяло наясно с фактическите и правни предели на административнонаказателното обвинение. Не е извършено нарушение на разпоредбите на чл.42, т.3, предл. 1^{-во} и чл.57, ал.1, т.5, предл. 2^{-во} ЗАНН, тъй като същите изискват посочване в АУАН, респ. в НП, на датата на извършване на нарушението, която в случая е коректно посочена и се потвърждава от всички доказателства по делото.

Съдът намира за неоснователен довода на касатора, че е налице разминаване относно личността на изпълнителя по договора. Видно от съдържанието на АУАН и на НП безспорно става ясно, че лицето, което е заварено да полага труд по време на проверката е именно И. Х. О., без да има сключен трудов договор в писмена форма. Законосъобразно първостепенният съд е определил по-нисък размер на наложеното административно наказание като краен резултат, като се е съобразил с обстоятелството, че нарушението е първо от този вид за ЧСУИЧЕ „Артис“, както и, че според изричната норма на чл.415в, ал.2 КТ не са маловажни нарушенията на чл.61,

ал.1, чл.62, ал.1 и ал.3 и на чл.63, ал.1 и ал.2 КТ и следователно по отношение на тях е неприложим институтът на чл.28 ЗАНН.

По изложените доводи решаващият касационен състав приема, че не са налице твърдените касационни основания, а обжалваното съдебно решение като валидно, допустимо и правилно следва да бъде потвърдено.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, като същото следва да бъде определено в размер на 80 (осемдесет) лева, на основание чл.63, ал.5 ЗАНН (ДВ, бр. 94/29.11.2019г.), във вр. с чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{ти} Касационен състав

РЕШИ

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ от 29.09.2020г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 116^{ти} състав, по н.а.х. дело №18337/2019г.

ОСЪЖДА ЧАСТНО СРЕДНО УЧИЛИЩЕ ПО ИЗКУСТВА И ЧУЖДИ ЕЗИЦИ [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], да заплати на ДИРЕКЦИЯ „ИНСПЕКЦИЯ ПО ТРУДА“ – [населено място], с адрес: [населено място], [улица], сумата 80 (осемдесет) лева – разноси по к.а.х. дело №11432/2020г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.